



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupený JUDr. Šárkou Línkovou, advokátkou, sídlem Jiráskova 972, Pardubice, proti žalovaným: **a) Vězeňská služba České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, **b) Ministerstvo spravedlnosti**, sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, **c) Mgr. J. B.**, **d) Ing. S. S.**, **e) Mgr. T. H.**, **f) Mgr. T. M.**, a **g) Ing. O. H.**, týkající se podání žalobce ze dne 18. června 2021 označeného jako „*správní žaloba pro hrubé porušování zákona o výkonu trestu odnětí svobody*“, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. července 2021 č. j. 9 A 72/2021 - 13,

t a k t o :

- I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. července 2021 č. j. 9 A 72/2021 - 13 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Žaloba **se odmítá** v části, v níž směřovala proti žalovaným c), d), e), f) a g).
- III. Žalovaní c), d), e), f) a g) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Šárce Línkové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas ve výši **11 649 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Podáním doručeným Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 18. června 2021 označeným jako „*žaloba asi správní pro hrubé porušování zákona o výkonu trestu odnětí svobody*“ se žalobce domáhal, aby soud předběžným opatřením stanovil, že (I)

všichni odsouzení z Pardubic mohou volat bezplatně DSZ-KSZ-HK M (dozorujícímu státnímu zástupci Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, pozn. soudu), neboť žalovaná a) absolutně znemožnila kontakt s dozorovým státním zástupcem, (II) do splnění uvedeného požadavku se věznice zcela uzavře, (III) žalovaná a) poskytne dle § 17 [zákonu o výkonu trestu odnětí svobody, pozn. soudu] právní pomoc, obálky, papír a bude poštu odesílat doporučeně s dodejkou, (IV) žalovaná a) přestane cenzurovat a vykrádat diplomatickou a úřední poštu, (V) žalovaná a) poskytne součinnost při studiu digitální části spisů, (VI) žalovaná a) přestane odpírat zdravotní péči, poskytovanou asi ... H. a K., a (VII) žalovaná a) prověří asi úkladnou vraždu odsouzeného J. P., Pardubice, J. K., Ruzyně, a mnoha dalších.

[2] Městský soud toto podání odmítl usnesením označeným v návěti. Vyšel z toho, že podání je návrhem na vydání předběžného opatření. Předběžné opatření však lze vydat pouze za předpokladu, že byl podán návrh na zahájení řízení, který není v tomto případě naplněn. Návrh na předběžné opatření je tudíž nepřipustný. Městský soud se zabýval i možností posoudit podání žalobce jako zásahovou žalobu, vyloučil ji však s ohledem na nedostatek aktivní legitimace žalobce, který netvrdil, že by jednání žalovaných směřovalo přímo proti němu, jeho podání bylo obecné a plošné.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Prostřednictvím ustanovené zástupkyně namítl, že jej měl městský soud vyzvat k odstranění vad podání, měl-li je za nesrozumitelné. Stěžovatelovo podání bylo žalobou, nikoli návrhem na předběžné opatření. Stěžovatel je připraven doložit, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, a specifikovat, zda se domáhá ochrany proti zásahu či určení, že zásah byl nezákonný. Stěžovatel byl v průběhu výkonu jediného trestu odnětí svobody postupně přerazován do celkem osmi věznic, aniž byl respektován jeho zhoršující se zdravotní stav. Před nástupem výkonu trestu nebyl invalidní. Do vazby by vzat v září 2015 a v roce 2019 mu byl zpětně s účinností od října 2015 přiznán invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Pohybuje se jen na invalidním vozíku, ačkoli jej před nástupem výkonu trestu nepoužíval. Žalovaná a) závažnost zdravotního stavu stěžovatele nereflektovala a nepřizpůsobila mu podmínky výkonu trestu. V době, kdy se rozhodovalo o prodloužení invalidního důchodu, mu vězeňský lékař sdělil, že bude vyšetřen, aby mu mohl být invalidní důchod odebrán, což stěžovatel pochopitelně odmítl, a proto o invalidní důchod přišel. Dalším pokusům o vyšetření stěžovatele bránila nespolupráce ze strany žalované a). Stěžovatel opakovaně podával stížnosti, k většině z nich nebylo přihlédnuto.

[4] Žalovaný b), tj. Ministerstvo spravedlnosti, se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Kasační stížnost považuje za nepřipustnou. Upozornil, že stěžovatel argumentuje důvody, které neuvedl v podání městskému soudu. Toto podání vůbec neobsahuje tvrzení o přímém zkrácení práv, stěžovatel je nespifikoval ani v kasační stížnosti, pouze uvedl, že je připraven je doložit. Žalovaný b) dále zpochybnil svou pasivní procesní legitimaci. Požadavky stěžovatele je způsobila naplnit pouze Vězeňská služba České republiky, tedy žalovaná a). Jednání jejích pracovníků nelze přičítat žalovanému b).

pokračování

[5] Žalovaní c) a d), tj. Mgr. J. B. a Ing. S. S., ve společném vyjádření vyjádřili názor, že usnesení městského soudu je správné a řádně odůvodněné. Ke skutkovým tvrzením uvedeným v kasační stížnosti nelze přihlížet, neboť nebyla uplatněna v řízení před městským soudem.

[6] Ostatní žalovaní se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Na úvod Nejvyšší správní soud přisvědčil žalovanému b), že námitky, jimiž stěžovatel brojí proti podmínkám ve výkonu trestu odnětí svobody, nejsou přípustné. Kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí návrhu lze totiž podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti takového rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. dubna 2005 č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS, a j.). Tvrzení stěžovatele o tom, že byla ve výkonu trestu porušována jeho práva, se však týkají věci samé a nijak nesouvisí s důvody, pro něž městský soud odmítl žalobu, pro jejich přezkum tudíž není v tomto řízení prostor.

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve zbývajícím rozsahu posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] Stěžovatel v podání, kterým se obracel na městský soud, uvedl doslova „*vydejte předběžné opatření*“ (následovalo sedm bodů parafrázovaných v bodě [1] tohoto rozsudku). Městský soud se tedy správně zabýval tím, zda je návrh na vydání předběžného opatření (sám o sobě) přípustný, a správně dospěl k závěru, že nikoli. Již z § 38 odst. 1 s. ř. s. je totiž zřejmé, že předběžné opatření lze vydat pouze, *byl-li podán návrh na zahájení řízení*. V soudním řízení správním tedy nelze – na rozdíl od občanského soudního řízení (srov. § 74 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád) – nařídít předběžné opatření před zahájením řízení. Aby byl návrh na předběžné opatření přípustný, musí být podán buď společně s návrhem na zahájení řízení, nebo až po něm. Samostatný návrh na nařízení předběžného opatření podaný mimo již zahájené řízení je nepřípustný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a jako takový musí být odmítnut.

[10] Městský soud si nejprve položil správnou otázku, zda lze podání stěžovatele (označené jako „*žaloba asi správní*“) posoudit jako zásahovou žalobu. V tomto ohledu městský soud shledal nedostatek podmínek řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spočívající v nedostatku aktivní legitimace stěžovatele, neboť zásahovou žalobou nelze brojít proti jednání Vězeňské služby České republiky vůči všem osobám ve výkonu trestu odnětí svobody a stěžovatel ani neosvědčil, jaké konkrétní jednání žalované a) způsobilo zásah zaměřený přímo proti němu ve smyslu § 82 s. ř. s.

[11] V první řadě lze (pro přesnost) podotknout, že nedostatek aktivní legitimace je důvodem pro odmítnutí návrhu proto, že byl podán osobou zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005 č. j. 4 As 50/2004 - 59, č. 1043/2007 Sb. NSS], nikoli pro nedostatek podmínek řízení. Tato nepřesnost by sice sama o sobě ke zrušení usnesení městského soudu nestačila, Nejvyšší správní soud se však neztotožnil se závěrem městského soudu jako takovým.

[12] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel se svým podáním domáhal, aby městský soud stanovil, že (I) všichni odsouzení z Pardubic mohou volat bezplatně DSZ-KSZ-HK M., neboť žalovaná a) absolutně znemožnila kontakt s dozorovým státním zástupcem, (II) do splnění uvedeného požadavku se věznice zcela uzavře, (III) žalovaná a) poskytne dle § 17 právní pomoc, obálky, papír a bude poštu odesílat doporučeně s dodejkou, (IV) žalovaná a) přestane cenzurovat a vykrádat diplomatickou a úřední poštu, (V) žalovaná a) poskytne součinnost při studiu digitální části spisů, (VI) žalovaná a) přestane odpírat zdravotní péči, poskytovanou asi ... H. a K., a (VII) žalovaná a) prověří asi úkladnou vraždu odsouzeného J. P., Pardubice, J. K., Ruzyně, a mnoha dalších.

[13] S městským soudem lze souhlasit potud, že s právy stěžovatele nijak nesouvisí jeho požadavek, aby všichni odsouzení z Pardubic mohli bezplatně volat dozorujícímu státnímu zástupci Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové a na uzavření pardubické věznice (stěžovatel totiž v době podání žaloby vykonával trest odnětí svobody ve Vazební věznici Praha – Ruzyně, nikoli v Pardubicích) a na prověření „úkladné vraždy“ odsouzených P., K. a mnoha dalších (což se stěžovatele nijak netýká). V tomto směru městský soud správně uvedl, že soudní řád správní nepřipouští zásahovou žalobu jako tzv. *actio popularis*, tedy „veřejnou žalobu“ k ochraně práv jiných osob než žalobce nebo k ochraně veřejného zájmu (viz například rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. března 2021 č. j. 6 As 108/2019 - 39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 82).

[14] Naopak z požadavků stěžovatele, aby žalovaná a) v souladu s § 17 (zjevně zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody) poskytla obálky, papír a odesílala poštu doporučeně, přestala cenzurovat poštu, poskytla součinnost při studiu digitální části spisů a také aby přestala odpírat zdravotní péči, lze při troše představivosti dovodit, že stěžovatel má za to, že je mu v těchto ohledech zasahováno do práv. Stěžovatel je (respektive v době, kdy rozhodoval městský soud, byl) ve výkonu trestu odnětí svobody, je tedy myslitelné (respektive není na první pohled nemyslitelné), že se podmínky výkonu trestu mohly negativně promítnout do jeho právní sféry (stěžovatel má za to, že se tak stalo). Nejvyšší správní soud opakovaně připustil, že Vězeňská služba České republiky, popřípadě její organizační složky (jednotlivé věznice) vůči odsouzeným ve výkonu trestu odnětí svobody v řadě případů vystupují jako správní orgány ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejich úkony (které nemají formu rozhodnutí) mohou být nezákonným zásahem (viz obecně rozsudek ze dne 29. listopadu 2012 č. j. 5 As 43/2012 - 40, č. 2768/2013 Sb. NSS, dále rozsudky ze dne 6. prosince 2019 č. j. 5 As 153/2019 - 44, ze dne 20. dubna 2020 č. j. 2 As 280/2019 - 20, č. 4032/2020 Sb. NSS, či ze dne 10. listopadu 2020 č. j. 4 As 193/2020 - 26).

[15] Aktivní legitimaci k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem má každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením [...] správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (§ 82 s. ř. s.). Městský soud má sice pravdu v tom, že stěžovatel neuvádí, jak konkrétně měla být jeho práva přímo zkrácena, což je tvrzení, bez něhož nelze zásahové žalobě vyhovět [chybějící plausibilní tvrzení o nezákonném zásahu by dokonce mohlo být důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., muselo by však jít o případ, kdy je zjevné, že žalované jednání nemůže být z povahy věci nezákonným zásahem – viz například rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2020 č. j. 6 As 89/2020 - 22]. Tento nedostatek však není neodstranitelný. Stěžovatel oprávněně namítal, že jej měl městský soud v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k odstranění vad návrhu. Jak vyplývá například z výše citovaného rozsudku č. j. 5 As 153/2019 - 44 (jenž cituje rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. prosince 2017 č. j. 7 As 155/2015 - 60, č. 3687/2018 Sb. NSS, ve věci *EUROVIA*, který sice zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 15. května 2018 sp. zn. II. ÚS 635/18, k uvedenému právnímu názoru však žádné výhrady neměl, a na tento právní názor navázala další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vedle již citovaného rozsudku), soud „musí v první řadě ozřejmit, jaké jednání veřejné správy žalobce označuje za nezákonný zásah. Musí žalobce, případně i postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., „přimět“ k natolik jednoznačnému a konkrétnímu (zejména skutkovému) popisu uvedeného jednání, aby bylo možno v dalším kroku zkoumat, zda, kdy a za jakých okolností se takto specifikované jednání vskutku odehrálo, případně zda, kdy a za jakých okolností se udály další skutečnosti rozhodné pro posouzení [...] žaloby“.

[16] Jelikož městský soud rozhodl o odmítnutí žaloby předtím, než se pokusil objasnit, proti jakému jednání veřejné správy se stěžovatel snaží bránit, zatížil řízení vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[17] Je zřejmé, že stěžovatelovo podání na toaletním papíru, co do obsahu i formy, není standardní. Městský soud však měl při jeho posuzování vzít v úvahu, že stěžovatel má podle všeho vážné zdravotní problémy, je omezen na osobní svobodě a závislý na tam poskytované zdravotní péči (je tedy v postavení, jež lze v jistém smyslu označit za zranitelné). Žádal přitom o ustanovení zástupce, pomocí něhož by mohl doplnit potřebné náležitosti žaloby. Přitom jak Nejvyšší správní soud poznamenal v jiném případě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 23/2013 - 9 ze dne 3. dubna 2013), „z nízké formální a obsahové úrovně jeho podání i z obsahu soudního spisu je zřejmé, že vzdělání, zkušenosti stěžovatele a jeho argumentační schopnosti (ve smyslu [tam uvedených] kritérií Evropského soudu pro lidská práva) váží ve prospěch požadavku stěžovatele na ustanovení kvalifikovaného právního zástupce.“. Městský soud však stěžovateli tuto možnost nedal a rovnou návrh odmítl. Tím porušil právo stěžovatele domáhat se u soudu ochrany před jednáním veřejné správy (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na zjištěnou vadu řízení Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu o odmítnutí návrhu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To znamená, že nejprve posoudí žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Následně jej vyzve k odstranění vad žaloby (a případně též k zaplacení soudního poplatku, pokud neshledá důvody pro osvobození žalobce). Pokud žalobce této výzvě nevyhoví a v řízení nebude možné pro nedostatky žaloby pokračovat, bude na místě žalobu odmítnout podle § 37 odst. 5 s. ř. s. V opačném případě městský soud zhodnotí, zda jsou splněny další podmínky pro věcné posouzení žaloby (zejména včasnost a přípustnost z hlediska § 85 s. ř. s.), a pokud shledá, že tomu tak je, meritorně ji projedná. Přitom bude muset též posoudit, zda vůči žalobci tvrzeným způsobem jednala jako správní

orgán Vězeňská služba České republiky, či konkrétní věznice, ve které žalobce vykonával trest odnětí svobody (obdobně viz již citovaný rozsudek č. j. 5 As 153/2019 - 44), a případně žalobce vyzvat k úpravě označení žalovaného (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. prosince 2014 č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS).

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že Ministerstvo spravedlnosti [žalovaný b)] správně namítá, že ve věci nemůže být pasivně věcně legitimováno. Jak již bylo uvedeno, vůči odsouzeným ve výkonu trestu odnětí svobody vystupuje jako správní orgán Vězeňská služba České republiky [žalovaná a)], popřípadě její organizační složky (věznice). Z toho plyne, že odstraní-li žalobce v řízení před městským soudem vady žaloby tak, že bude projednatelná, a zároveň ji bude nadále směřovat i proti Ministerstvu spravedlnosti, bude na místě žalobu v této části zamítnout (bez ohledu na výsledek řízení v jeho zbývajících částech).

[20] Nejvyšší správní soud zároveň podle § 110 odst. 1 věty první za středníkem s. ř. s. rozhodl o odmítnutí žaloby v části, v níž směřovala proti žalovaným c) – g). V této části totiž řízení trpí neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), neboť je zřejmé, že žalovaní c) – g) coby fyzické osoby [zaměstnanci žalované a)] nejsou správními orgány, a zjevně tedy nemohou být žalovanými v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (§ 83 s. ř. s.).

[21] V souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti v novém rozhodnutí městský soud. Pro žalované c) – g) však řízení končí tímto rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, a proto Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 3 větou druhou s. ř. s. a s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl tak, že tito účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve vztahu k nim byla žaloba odmítnuta.

[22] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. listopadu 2021 č. j. 6 As 251/2021 - 12 ustanovil žalobci zástupkyni advokátku. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanovené zástupkyně v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni žalobce Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a v sepisu a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za každý z těchto úkonů zástupkyni žalobce náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč.

[23] Nejvyšší správní soud dále zástupkyni žalobce přiznal náhradu hotových výdajů za cestu z jejího sídla v Pardubicích na poradě s žalobcem do Psychiatrické nemocnice Horní Beřkovice a zpět. Délka cesty z Pardubic do Horních Beřkovic a zpět je dohromady 296 km. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška“), aplikované na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu, činí sazba náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel 4,70 Kč; pro uvedenou vzdálenost je celková

pokračování

výše této náhrady 1391,20 Kč. Z technického průkazu vozidla předloženého zástupkyní dále vyplývá průměrná kombinovaná spotřeba paliva (automobilového benzínu s oktanovým číslem 95) 6,7 l na 100 km (Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, proč zástupkyně stěžovatele ve vyčíslení odměny a hotových výdajů uvedla 7,03 l na 100 km), což při uvedené vzdálenosti dává celkový objem spotřebovaných pohonných hmot 19,832 l. Podle § 4 písm. a) vyhlášky je výše průměrné ceny za 1 litr automobilového benzínu s oktanovým číslem 95 činí 37,10 Kč. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty tedy celkově činí po zaokrouhlení 735,80 Kč. Celková výše náhrady cestovních výdajů zástupkyně stěžovatele činí 2 127 Kč.

[24] Ustanovené zástupkyni žalobce náleží též náhrada za promeškaný čas strávený na cestě na poradu se stěžovatelem a zpět [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Výše náhrady činí 100 Kč za každou započatou půlhodinu (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Podle serveru mapy.cz trvá cesta z Pardubic do Horních Beřkovic a zpět něco málo přes tři hodiny, což činí sedm započatých půlhodin, zástupkyni žalobce tudíž náleží náhrada za promeškaný čas ve výši 700 Kč. (Zástupkyně sice náhradu za promeškaný čas vyčíslila na 800 Kč, nijak však nedoložila, že by na cestě strávila více než tři a půl hodiny.)

[25] Ustanovená zástupkyně žalobce doložila, že je plátek daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas se proto navyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 11 649 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny). K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu